

Poesia D. Sam Abrams

Contra el caos

En anglès existeix una dita: "No jutgis un llibre per la seva coberta", que ens serveix per plantejar la qüestió de la recepció insuficient del darrer poemari de Jordi Llavina, *País de vent*. El recull va rebre el 35è Premi Vila de Martorell i ha estat publicat en una bella i acurada edició per Lleonard Muntaner de Mallorca, en una col·lecció especial reservada exclusivament per als guanyadors del guardó del municipi del Baix Llobregat. Massa sovint, les prevencions absurdes de la crítica contra premis i editorials de la perifèria han estat un impediment en el camí natural de grans llibres cap al públic lector.

País de vent és un poemari excel·lent, un llibre emocionant, inquietant, estimulador i enriquidor. Francament, és una de les millors creacions poètiques que he llegit en molt de temps. A més, si fem les coses com cal, *País de vent* ens remetrà directament als dos poemaris anteriors de l'autor, *La corda del gronxador* (2006) i *Diari d'un setembrista* (2007), amb els quals forma una trilogia que ara es tanca definitivament.

Complir dues missions poètiques

País de vent és un llibre rodó en què Llavina ha complert les dues missions principals de tot gran poeta: crear poemes bons i després orquestrar-los en un conjunt ben construït que supera la suma de les parts que l'integren. I aquest cop Llavina porta a terme les dues missions amb una contundent maduresa humana, moral, intel·lectual i artística.

Llavina pertany a l'estirp de poetes del realisme líric que arrenca al segle XIX amb

País de vent
Autor: **Jordi Llavina**
Editorial: **Lleonard Muntaner**
Palma, 2011
Pàgines: **104**
Preu: **11 euros**

Jordi Llavina va guanyar amb 'País de vent' el premi de poesia Vila de Martorell QUIM PUIG

figures com Thomas Hardy i Joan Maragall, i arriba als nostres dies passant per personalitats de la talla de Robert Frost, Robert Graves, Gabriel Ferrater i Vicent Andrés Estellés. Ara bé, a *País de vent* Jordi Llavina extrema l'orientació estètica del realisme líric per dues bandes ben destacades: l'escrutini de la realitat i el sentit de la pietat.

A cada poema Llavina parteix d'un objecte o una situació real que sotmet a una investigació profunda. L'acostament a la realitat es fa d'una manera tan precisa i

detallada que pràcticament es desborda per la passió de l'autor, un desbordament que recorda sovint el Pasternak jove de *La meva germana, la vida*. I el sentit de la pietat, d'una profunda lleialtat i devoció davant les manifestacions de la vida electrificada intensament el text de *País de vent*. Fins i tot els moments més durs de la vida tenen un tractament atentíssim.

La poesia de Llavina és d'una llum enlluernadora. Darrere de cadascuna de les extraordinàries imatges i metàfores que vertebreren els poemes sempre s'amaga

una ulterioritat que ens acaba fent més savis, que contraresta el caos tumultuós de la realitat i la vida. En aquest sentit, Llavina posa a la pràctica aquell dictamen de Robert Frost que el poema sempre ens condueix del delit a la il·lustració. Els poemes de Llavina conserven l'impacte salvatge de la realitat sobre els sentits, però sempre va més enllà per assolir un sentit de satisfacció i acompliment. Jordi Llavina sap, com el gran Emerson, que la realitat és un llibre immens que cal saber llegir correctament. *

Novel·la Jordi Capdevila

El passat enriquidor

Un dia sencer de blat
Autora: **Anna Cabeza**
Editorial: **Bambú**
Barcelona, 2011
Pàgines: **150**
Preu: **11,90 euros**

La novel·la històrica possiblement té tants entusiastes com detractors, com també passa en els tractats acadèmics d'història. Els guanyadors de totes les batalles, sagnants o pactades, han estat els que han tingut missatgers que es consideren experts en història per manipular els fets passats –batalles i batalletes– per tal d'ornar el seu imperi triomfal. Per circumstàncies diverses, també passa amb la novel·la històrica: els que la interpreten tenen les seves filies i fòbies i les plasmen per incidir en la societat moderna. La Guerra Civil espanyola, però, ha trasbalsat aquesta norma historiogràfica i ha caigut en un desprestigi pitjor: els historiadors guanyadors la van glossar amb paletades putrefactes sobre els perdedors fins

a la mort de Franco, malgrat els esforços rigorosos de grans experts, bàsicament anglosaxons i catalans, que van ser els primers que van intentar fer girar la truita.

Però des de la Transició, la Guerra Civil l'han continuat escrivint oficialment els historiadors cavernícoles: catedràtics i doctors que encara neguen que Franco fos un dictador i sembren arreu que Espanya continua sent una *unidad de destino universal*. Ho han deixat escrit en la voluminosa història oficial d'Espanya que acaben de publicar les ments acadèmiques espanyoles.

Per això s'agraeixen més els esforços, com el d'Anna Cabeza, per posar les coses al seu lloc amb una novel·la directa, senzilla i clara que explica què va succeir en realitat

amb els perdedors en un poble pirinenc els anys posteriors a la Guerra Civil. Una història que comença en l'època actual, quan en Ramon Arcas torna al lloc dels fets on va viure una temporada el 1948 per fer dibuixos per a un etnògraf d'eines i d'instruments cada vegada més en desús. La visita d'ara li serveix per recordar la peripècia que va viure-hi aleshores i que ofereix un retrat esgarrifós de les venjances que van aplicar els vencedors.

Persecució dels perdedors

És una història cruel però real i que, en situacions semblants, es va repetir en molts pobles i ciutats catalanes. Una persecució dels cacics franquistes a una família dels perdedors, que ja s'havia hagut de vestir

de dol acabada la guerra. Una història que també va esquitjar el primer gran amor del protagonista. Amor, odi, venjança i mort són uns ingredients que, ben barrejats i embastats, conformen un relat que en cada capítol deixa caps per lligar però que al final queda ben completat. Una tragèdia que passa nou anys després de la fi del conflicte bèl·lic.

El llenguatge és precís en els diàlegs i les descripcions i permet entendre millor l'època, a més de l'esforç documental per recuperar un món ben nostre que s'està morint. Uns actius que enriqueixen la novel·la. Un relat ben escaient que té el públic adolescent com a destinatari. Una franja de lectors que continua prou desorientat sobre el que va passar en el nostre passat recent. *